

ефективності реалізації принципу доступності правосуддя в цивільному процесі, які держава повинна розглянути, оцінити, та на основі цього винайти якісний механізм мінімізації проявів даних порушень цього права громадян. Структура судових органів України повинна ґрунтуватися на моделі раціонального правосуддя цивільних справ, адже демократична правова держава може визнаватися такою у разі забезпечення дотримання прав і законних інтересів своїх громадян.

Список використаних джерел:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод: Міжнародний документ від 04.11.1950. Рада Європи. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/995_004 (дата звернення: 05.11.2021).
2. Конституція України: Закон України від 28.06.1996. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/card/254к/96-вр> (дата звернення: 05.11.2021).
3. Сакара Н. Проблеми доступності правосуддя в цивільних справах . *Право України*. 2004. № 1. 256 с.
4. Петрухін І.Л. Судебная власть. М. : ТК Велбі, 2003. 306 с.
5. Кройтор В. А. Проблеми доступності цивільного судочинства в Україні у зв'язку з реальним закріпленням принципу змагальності. *Право і Безпека*. 2004. Т. 3. № 1. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pib_2004_3_1_27/ (дата звернення: 05.11.2021).

КАСИЧ Єлизавета,

здобувач вищої освіти другого курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник:

ЮНІНА Марина,

кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри цивільного права
та процесу Дніпропетровського
державного університету
внутрішніх справ

**ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ МІСЦЯ ПРОЖИВАННЯ
ДИТИНИ У РАЗІ РОЗІРВАННЯ ШЛЮБУ БАТЬКАМИ**

Нині проблемні питання, що стосуються дитини та її прав, все більше привертають увагу наукового товариства. Тому розгляд питання з ким буде проживати та ким буде виховуватись дитина після розірвання шлюбних відносин все більше набирає актуальності. Сьогодні дані справи розглядаються в судах та у органах опіки. Суд в багатьох випадках віддає

перевагу матері, оскільки у батька недостатньо належного часу для виховання дитини, адже чоловік проявляє себе через фінансове забезпечення родини і більшість часу працює за для заробітку.

Постає дуже важливе питання, чому після краху сімейних стосунків, яке створили подружжя до батька все менше довіри у сфері виховання. Здебільшого таке ставлення до чоловіків зумовлено природою, оскільки із давніх часів розуміється, що чоловік це голова в родині, яка годує, тобто фінансує родину. А мати – це рушійна сила виховання та навчання дитини.

Але у сьогоднішні ми вже відійшли від таких звичаїв, і перейшли до більш рівноправної системи виховання та навчання дитини. Тому, як і батько, так і мати має право на виховання, тим самим на батьківство, це вказується у статті 51 Конституції України, яка спрямована на охорону сім'ї, дитинства, материнства і батьківства [1]. Стаття 5 Сімейного кодексу України визначає державну охорону сім'ї, тобто визначає забезпечення пріоритету сімейного виховання дитини. Однак у сучасному суспільстві розірвання шлюбу є, на жаль, звичайним явищем, а в ситуації, коли з різних причин сім'я розпадається, часто страждають діти [2]. Наприклад, як вказав Олексій Кучеренко, в залежності від ситуації коли між подружжям відсутній спір про розірвання шлюбу, усі питання щодо подальшої долі дітей цього подружжя вирішуються за спільною згодою чоловіка та дружини. Відповідно до статті 109 Сімейного кодексу України, разом із заявою про розірвання шлюбу подружжя передає на розгляд суду письмовий договір, у якому зазначає, з ким із них будуть проживати діти; яку участь у забезпеченні умов життя дітей братиме той з батьків, хто буде проживати окремо; умови здійснення тим із батьків, який проживає окремо, права на особисте виховання дітей. Батьки можуть домовитися про те, що дитина житиме з одним із них, бабусею, іншим родичем чи у спецшколі-інтернаті. Незалежно від форми волевиявлення (усна чи письмова) йдеться про домовленість між батьками [3, с. 44].

Також при виникненні питання щодо врахування позиції дитини щодо місця проживання, законодавець встановив наступні три позиції, згідно статті 160 СК України, перша, якщо дитина не досягла десяти років, вона не є самостійним і рівноправним учасником всього процесу і тому місце проживання визначається за згодою батьків. Друга, у разі досягнення десяти років місце проживання дитини, визначається за спільною згодою батьків та самої дитини. Третя, у разі досягнення чотирнадцяти років, якщо батьки проживають окремо, місце проживання дитини, визначається нею самою [2].

Якщо проаналізувати вище наведені позиції, то варто вказати на те, що законодавець, з одного боку, виражає повагу до дитини, з іншого боку, слугує відповідним стимулом для батьків до належного виконання ними своїх обов'язків під загрозою переїзду дитини до діда, баби чи інших родичів. Якщо ж між батьками відсутня згода щодо визначення місця проживання дитини, то вирішення цього питання покладається на суд.

З викладеного можна зробити висновок, що чинне законодавство передбачає достатньо ефективний механізм забезпечення прав дитини під час визначення її місця проживання під час розірвання шлюбу між батьками. Однак на практиці непоодинокими є випадки коли батьки не можуть вирішити спір щодо вирішення питання з ким буде проживати дитина. Тому існує потреба більш детального дослідження цього питання та доцільною видається можливість застосування спільної почергової опіки, коли дитина почергово живе у кожного з батьків.

Список використаних джерел:

1. Конституція України редакція від 01.01.2020, підстава - 27-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text>
2. Сімейний кодекс України Редакція від 01.01.2021, підстава - 942-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2947-14#Text>
3. Цивільне право та процес. Особливості визначення місця проживання дитини в разі розірвання шлюбу. URL: <http://pgp-journal.kiev.ua/archive/2021/4/8.pdf>

КАТОРЖНИХ Назар,

здобувач вищої освіти третього курсу
факультету підготовки фахівців
для органів досудового розслідування
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник:

РЕЗВОРОВИЧ Кристина,

кандидат юридичних наук,
завідувач кафедри
цивільного права та процесу
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

**ГЕНДЕРНА НЕРІВНІСТЬ В ЮРИДИЧНІЙ ПРОФЕСІЇ: ПРОБЛЕМИ
ТА ПОЗИТИВНІСТЬ ПРОХОДЖЕННЯ СЛУЖБИ ЖІНКАМИ
В НАЦІОНАЛЬНІЙ ПОЛІЦІЇ**

Проблема рівності жінок і чоловіків як в юридичній професії, так і в інших галузях, є актуальною проблемою протягом довгого часу як в Україні, так і за кордоном. До цього часу ця проблема досі все ще існує, як нам відомо раніше жінки працювали лише за певними професіями (медсестри, повари тощо) і рідко мали шанс здобути свою кар'єру відповідно до своїх здібностей. На разі ця рівність стрімко змінюється в кращу сторону. Все більше жінок працює в державних, приватних установах та добиваються високих кар'єрних успіхів. Прикладом цього може бути збільшення кількості